

KACHNÍ MĚSTEČKO

VERONIKA BROŽKOVÁ

Kachní městečko

Veronika Brožková

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

Ilustrátorka: Adéla Zbírál

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-88080-39-8 (pdf)

ISBN 978-80-88080-40-4 (ePub)

ISBN 978-80-88080-41-1 (MOBI)

Obsah knihy

Zázvorový čaj	4
Ráno	6
Snídaně	8
Smolík kachní slečny	9
Kavárna	11
Modelka.....	12
SNY – NESPLNĚNO.....	13
Nebe a cigárko.....	15
Deštníky	16
Alobalový křídla.....	17
Karamelové pudinky	19
Prozkoumaná čtvrť	21
Králíček	23
Slepice	28
Fialový obdélník.....	29
Honza	30
Máta a pomeranč	31
Žít nebo nežít.....	32
Staré rohlíky	33
Děti na koloběžkách.....	34
Plakát, co neměl chybu.....	35
Pavlač	37
Růžový brejle	38
Zrušený lety.....	39
„Všední den“	42
Mraky přání do voblak	43
Bonboniéra	45
Okoukaný Mickey	46
Televize	49
Světluška	50
Igráčci.....	52
Pitomá práskačka.....	53
Teplá postel	55
Mraky večerů.....	56
Nočníčky	57

Zázvorový čaj

Na okno přiletěly sýkorky a zobaly slunečnicová semínka, která jim připravila. Sedla si ke kuchyňskému stolu a pozorovala je. Pila čaj z čerstvého strouhaného zázvoru. S plátkem citrónu a medem chutnal skvěle. Otevřela leták a zjistila, že v Hezku zlevnily mandarinky. V duchu si dělala plán. Tak jako každé ráno. Dneska musí vyluxovat, vyžehlit a udělat pořádek v lednici. Přemýšlela o tom, co jí včera řekl. To nemohl myslet vážně. Byl přio opilý. Vzala telefon a napsala mu esemesku. Doufám, že už je všechno v pořádku. Pusu. M. Potom dopila čaj a šla se podívat na Marušku. Ta spokojeně oddychovala v postýlce. Pohládila jí po její šestiměsíční hlavičce a při pohledu na ní se usmála. Ne, určitě to byl nějaký jeho fórek. Vybavila si včerejší večer.

Přišel z hospody a brblal nad přetrženou tkaničkou. Pak tiše a smutně promluvil.

„Maru, já už nemůžu.“

„Co nemůžeš?“ Odešla od mikrovlnky, kde mu ohřívala francouzské brambory.

„Takhle dál...“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Je to nuda. Příšerná nuda.“

„O co ti jde?“

„Hrozně mě to otravuje. Do práce, z práce, doma pořád ty samý řeči, řev Marušky... Jsem jako v kleštích.“

„Ale dneska jsi byl přece v hospodě. Tam tě to taky nebaví?“

„Vlastně ani nevím. Prostě se tak ňák hledám.“

„Franto, neblbni. To se hledá každě...“

„Já se ale potřebuju najít.“

„Z toho se vospíš. Pojd' se najíst.“

Franta zavrtěl hlavou.

„Ba ne.“

Konejšivě ho políbila na tvář.

„Ale určitě jo.“

„Zejtra se vodstěhuju.“

Zůstala na něho zírat.

„A dal jsem výpověď.“

„Děláš si srandu? A z čeho budeme, proboha, žít?!“

„Nevim a je mi to jedno. Prostě jsem se rozhod, že budu dělat jen věci, který mi něco říkaj. A moje práce byla na draka.“

„Kde budeš bydlet?“

„Netuším. Ale tady mě to vyloženě sere. Jdu si lehnout.“

Franta mátožně zaplul do ložnice. Marie si lehla na kanape v obýváku. Usnula až k ránu. To už byl Franta pryč.

Šla do kuchyně a sebrala hrnek ze stolu. Na jeho dně zůstal nastrouhaný zázvor. Kousek si vzala a dala ho do pusy. Příjemně páčil. V tu chvíli jí přišla esemeska. Přijala ji třesoucí se rukou. Marus, promin, ale uz se nevratim. Treba se mi to nepovede, ale musim se zkusit najit. F.

Sýkorky už na parapetě nebyly. Musí koupit další slunečnicová semínka a zajde i pro mandarinky v akci. Rozplakala se.

Ráno

Šli ulicí. Marie a Jaroslav. Manželé na dovolené. Marie se soustředila na kouření cigarety. Jaroslav sledoval chodník. Kromě vajglu, růžové kuličky žvýkačky a hnědého ohryzku neviděl nic zajímavého. Zvedl oči výš a zaujalo ho, co spatřil. Maminku, která si utírala slzy elegantním pánským kapesníkem. Těkavě kontrolovala, jestli ji někdo nevidí. Na kočárku se jí kynklala igelitka plná mandarinek.

„Vlastně už mě život nebaví tak jako kdysi.“ Marie vydechla kouř.

„A dřív tě bavil?“

„Dřív jo... Bavilo mě všechno. Dělat k snídani lívance, cachtat se ve vaně, běhat v tepláčkách kolem baráku, pěstovat levanduli na balkóně...“ Marie vzdychla.

„A teď?“

„Teď mě nebaví nic... Vůbec nic.“

Bylo mlhavé ráno. Teprve se probouzelo. Minul je navoněný muž s ranními novinami v jednom podpaží a pytlíkem čerstvých housek v druhém. Pak kolem prošla troska s mastnými vlasy a vyhublým psem na roztřepeném provázku.

„Jak to?“

„Já nevím... Představuju si i jiný lidi, jak ráno jdou na záchod, oblíkaj se, snídaj, čistěj si zuby, jdou do práce...“

„Jsou na tom stejně. No a?“

„Je to pořád dokola.“ Marie odhodila vajgl. Jarda se za ním otočil a ještě zahlédl pár jisker, které od něho odskočily.

„A co bys chtěla dělat jinýho?“

„Já nevím... Třeba bych se chtěla proletět balónem.“

„A co ti brání?“

Marie se zamyslela.

„No jo, to je fakt... Vlastně nic.“

„Tak vidíš...“, „To já se zas bojím, že něco prošvihnu. Bude mi osmdesát a budu mít pocit totálně prošustrovanýho života.“

„Neboj se.“

„To se ti řekne.“ Jaroslav se zachmuřil.

„Tak s tím něco dělej.“

„Ale co?“

„Já nevím. Něco.“

Marie šla k záhonku u chodníku, utrhla růžové poupě a přivoněla k němu. Kolem procházející shrbená babička s dlouhým jezevčíkem na ni zakřičela.

„Co to děláte?“

„Já?“ Marie ukázala na sebe.

„Vidíte tady někoho jinýho?!“ Babička mávala holí.

Marie zatahala Jaroslava za rukáv. Zašeptala.

„Zdrháme.“

Marie a Jaroslav se rozběhli.

Snídaně

Miloš leží v trávě. V noci mu byla pěkná zima. Má rýmu. Zhluboka se napije červené poezie. Nemá práci, nemá kde bydlet a navíc je po létě. Je to v pytli. Má hlad a žízeň. Kolem jde maminka s kočárkem. Osloví ji.

„Mladá paní, neměla byste něco k jídlu?“

„Mám tady tvrdý rohlíky pro kachny.“

„Nedala byste mi dva?“

Maminka vyndává z igelitového pytlíku dva rohlíky.

„Děkuju.“ Miloš hned jeden začíná chroupat.

„Jdete s mladým k řece, jo?“

„No jo, jdem se projít.“ Maminka urovnává peřinku.

„To vám závidim... Já mám dva dospělé syny. A víte, že jsem nebyl ani jednou s kočárkem?“

„Jak to?“

„Já chlastal jak duha... Ani jsem nevěděl, že je mám. Prošvih jsem v životě, co se dalo.“ Miloš vzdychne.

„A že se o vás nepostarají synové?“

„To víte, já na ně sral, teď mi to vracej. Štítěj se mě a já se ani nedivim.“ Miloš zapije tvrdý rohlík červenou poezií.

„Určitě vás mají rádi.“

„Ty? Ty mi ani nepřijdou na funus. I když funus to je pálka, toho já se ani nedožiju.“ Miloš se smutně zasměje.

„Ale to už člověku stejně může být jedno.“ Maminka vyndává z peněženky dvacetikorunu. Podává ji Milošovi.

„Tumáte.“

Miloš nastavuje špinavou dlaň.

„Vy jste zlatá... Hlavně vám přeju, ať mladej nedopadne jako já.“

Miloš si krkne po snídani.

„Pardón.“